

Hogyan lássuk az elmúlt hét döntését?

2006. May 03.

Igehirdetés Hajmáskér 2006.04.30.

Így szól hozzánk Istennek Igéje Pál apostol rómaiakhoz írt leveléből, a 8. rész 28. verséből:

Azt pedig tudjuk, hogy akik Istent szeretik, azoknak minden javukra szolgál, azoknak, akiket elhatározása szerint elhívott.

Eddig Istennek írott Igéje.

Kedves Testvéreim! Az elmúlt hetek, hónapok gyakran tüzes hangú beszélgetései, az elmúlt időszak gyakran országot megosztó vitái után a lelkipásztornak szent kötelessége az, hogyha történik valami értelmezze, és utat mutasson, hogyan tovább, hogyan lássuk az elmúlt hét döntését, és mi az, amit Isten most kér tőlünk. Azoknak, akik ijedten szóltak hozzám hétfőn, kedden s az elmúlt héten, a Heidelbergi Káté első kérdését olvastam fel, ezt felolvasom nektek is, bár hiszem, hogy tudjátok jól: „Mi néked életedben és haláloedban egyetlenegy vigasztalásod? Az, hogy testestől, lelkestől, mind életemben, mind haláloedban nem a magamé, hanem az én hűséges Megváltómnak, a Jézus Krisztusnak tulajdona vagyok, aki az Ő drága vérével minden bűnömért tökéletesen eleget tett, és engem az ördögnek minden hatalmából megszabadított, és úgy megőriz, hogy Mennyei Atyámnak akarata nélkül egy hajszál sem eshetik le a fejemről, sőt inkább minden az én üdvösségemre kell, hogy szolgáljon. Ezért Szent Lelke által engem is az örök élet felől biztosít, és szív szerint készsé tesz és hajlandóvá arra, hogy ezentúl Őnéki éljek.”. Kedves Testvéreim! Pál apostol sem tanít kevesebbre minket.

Arra, hogy nézzünk szembe az élet dolgaival, és próbáljuk meg féltetni azokat a kategóriákat, azt a gondolkodásmódot, amire oly gyakran rákényszerít minket az élet, vagy legalábbis mi úgy gondoljuk, és ekképpen gondolunk el a jót vagy rosszat. Mert hát vajon jó vagy rossz az, ami az emberrel, az emberiséggel, egy gyűlekezettel vagy velünk történik? Milyen egyszerű ez a példa, ha egy gyermekre gondolunk. Ha megpróbáljuk úgy látni magunkat, mint a mi Mennyei Atyánknak gyermekei, egy gyermeket, akit tanítani kell, akinek néha jeles osztályzatot, néha elégtelent ír be az élet. Vagy akit néha simogatással, néha pálcával jutalmaz a szülő vagy a tanító. De mindenképp egy dolgot tart szem előtt, hogy néki jobb legyen. Mi hisszük azt, hogy a mi Mennyei Atyánk akarata nélkül, egyetlen hajszál sem eshetik le a fejünkről. Mi hisszük azt, amit Pál apostol így mond, hogy: „Akik az Istent szeretik, azoknak minden javukra van.”. Javukra van a győzelem, és javukra van a kudarc. Mert rámutat arra, hogy gyakran követünk el hibát, és valljuk meg őszintén, amikor az ember győz, vagy éppen hatalmasnak, nagynak és erősnek érzi magát, könnyebben követ el hibákat, mint amikor szembesülnie kell azzal, hogy megérdemelve vagy éppen érdemtelenül, de az élet, az Uristen bünteti. Bünteti, mert valamilyen leckét nem tanult meg, mert valamely dolgokat – amiket észre kellene vennie az életben – nem vesz észre, mert rossz helyre kerültek életének a hangsúlyai. Mit jelent ez? Kedves Testvéreim, nem kevesebbet, mint azt, hogy nagyon gyakran megfélemlünk a teljes életben arról, hogy az igazi nagy dolog nem az, hogyha meghosszabbítjuk vagy megmentjük ezt a földi életünket, hanem az, hogyha az örök életre fel tudunk készülni. És nekünk – keresztyén embereknek – is úgy kell látnunk a világ történéseit körülöttünk, mint egy folyamatot, amelyek felkészítenek arra, hogy eljussunk az Istennek országába. Pál apostol egy levelének záradékában így ír: „A nemes harcot megharcoltam, futásomat elvégeztem, végezetül eltétetett nékem az életnek koronája.”. Kedves Testvéreim! Mi számunkra az életnek koronája? Én hiszem azt – hogy bár gyakran elfelejtjük –, de az élet koronája az örök élet. Mivel lehet néhány évtizednyi földi létet megkoronázni? Azzal, hogy az Isten kegyelméből a megváltást nyújtja nekünk, az örök élet lehetőségét, hogy szembesülhetünk azzal a ténnyel, amit így mond az Írás: „Ha csak ebben az életben reménykedünk a Krisztusban, minden embernél nyomorultabbak vagyunk.”. Igen, ha mi úgy gondoljuk, hogy Isten arra való, hogy a mi egyéni életünk szépségéért, jóságáért feleljen, hogy a mi országunk és népünk sorsát akarjuk csak rábízni ebben a világban, ez kevés. Isten nem erre hívott el minket. Isten örök életet kínál mindannyiunknak, de ahhoz, hogy elérjük ezt az örök életet, bizony sokat kell még tanulnunk. Gondoljatok csak bele, mi az a nép vagyunk, amelynek nemzeti imádsága – a himnusz is – folyamatosan, újra meg újra tanítja a gyermekeknek, hogy „Őseinket felhozád Kárpát szent bércére, általad nyert szép hazát Bendegúznak vére. Merre zúgtak hajbai Tiszának, Dunának Árpád hős magzatjai felvirágozának.”. S mit mond még Kölcsey: „Haj de bűneink miatt gyúlt harag kebledben!” Igen kedves Testvéreim, Isten terel bennünket. Terel egy népet, egy országot, egy nemzetet, s tereli elsősorban a saját keresztyén népét. Szeretné jobbá tenni őket. Szeretné azt, ha mi magunk is jobb testvérei tudnánk lenni egymásnak. Ha mi tudnánk megbocsátani, tudnánk szeretni, tudnánk együtt gondolkodni, együtt imádkozni, együtt hinni, ha észrevennénk, hogy közös a sorsunk. Közös a sorsunk a hitetlennel, közös a sorsunk azzal, akiről egyik pillanatban úgy gondoljuk, hogy ellenség, de aztán rá kell jönni, hogy mégis csak ő a jó barát, a testvér, hiszen ő az, aki mellettünk él, aki velünk együtt élvezi, vagy éppen szenved el Isten akaratának minden ajándékát, jót és rosszat egyaránt. Kedves Testvéreim! Meg kell látnunk azt, hogyha úgy gondoljuk, hogy a jövő kicsit borúsabb, hogyha nem bizakodunk, nekünk az is a javunkra van. Mert minden egyes megpróbáltatás csupán azért van, hogy megerősítsen minket, hogy felkészítsen minket egy örök életre, ami több mint negyven vagy tizenhat év, ami több mint a keresztyénség kétezer éve. Hogy megtanítson arra, hogy ne hetekbe, hónapokba, percekbe, ne ciklusokba gondolkodjunk, hanem örökkévalóságban. Hogy mi ne egy új autót, ne egy új vezetőért, hanem az életnek koronájáért tudjunk harcolni, hogy mi, akik ismerjük az Istent, legalább mi tudjuk Őt méltóképpen képviselni e világban. Kedves Testvéreim! Gondoljatok csak bele! Amikor Pál a rómaiakhoz írt, akkor nem azt mondja, hogy „Azt pedig hisszük, hogy akik Istent szeretik, azoknak minden javukra van.”, hanem mit mond: „tudjuk”. A tudás az pedig a tapasztalásból és a tanulásból ered. Kedves Testvéreim, nézzük, mit tanultunk és mit tapasztaltunk az életben! Megtanultuk hittanórán az egészen piciktől a nagyokig, hogy igen, az Isten pálcájával, botjával terelgeti is a népet és védelmezi is a népet. Megtanultuk, elsajátítottuk, konfirmálkoztunk, és most itt vagyunk. Aztán

meg is tapasztaltuk. Ugye mindannyian megtapasztaltátok? Mindannyian átértékeltek már azt, hogy amikor a saját életetek, saját jeleneteket reménytelennek éreztétek, akkor hirtelen jött egy kis segítség. Jött a mégis, jött a reménység, a téli éjszakán a betlehemi csillag, a nagypéntek fájdalomban egyszer csak megjelent a feltámadás ígérete, majd Húsvét vasárnapján ünnepelethettük a Krisztust. Valami bizonyosság, amiről Ady Endre úgy ír, hogy „Amikor elhagytak, mikor a lelkem roskadozva vittem, csöndesen és váratlanul átölelt az Isten.”. Remélem nem csak én, hanem ti is éreztétek már ezt az isteni kegyelmet, ezt az isteni szeretetet, amikor egyszer csak ott volt. S milyen érdekes: ez az isteni jelenlét, ez az isteni szeretet nem akkor szokott megjelenni, amikor az ember legjobban ujjong, amikor vigadozik, hogy bár Isten ott van a lakodalomban, ott van az örvendezésben, de mégis mintha a gyászban lenne leginkább mellettünk, mintha mégis akkor éreznénk a legnyilvánvalóbbnak a jelenlétét. Kedves Testvéreim! Mit gondoltok mi az, ami leginkább megtartotta a magyar népet, a gyülekezeteket, az emberek hitét az elmúlt évezredekben? Az, hogy megtapasztalhatták azt, hogy amikor baj volt, akkor egyszer csak átölelte őket az Isten. Hogy Hunyadi János és Kapisztrán Nándorfehérvár védelme alatt egyszer csak megtapasztalta azt, hogy amire az emberi erő képtelen, hogy húszezer emberrel kétszázötvenezeret legyőzzön, mégis csak megtörténik. Hogy megtapasztalhatjuk azt, hogy amikor nyíltan és nyilvánvalóan támadták az egyházat – Néró vagy a későbbiek – akkor is az Isten átölelte azokat, akik rettegtek, akik féltek és megtartotta őket. És kedves Testvéreim! Előttünk is lehet, hogy pontosan ez van. Ahhoz, hogy érezni tudjuk az Isten szeretetét és kegyelmét, szükség van megpróbáltatásokra. Hogy ne arrogáns és nagyképű, ne basáskodó és uralkodni akaró emberek legyünk, az Isten akaratának össze kell törnie minket, hogy megérthessük azt, hogy az én erőm erőtelenség által végeztetik el, talán pontosan erre van szükség. Igen ám, kedves Testvéreim, de az az ember, aki nem hiszi, hanem tudja, meg tapasztalta azt, hogy szereti őt az Isten, hogy vele van az Isten, annak elég bölcsnek is kell lenni ahhoz, hogy elfogadja az Isten akaratát, akkor is, ha nem látja az értelmét. Akkor is, ha úgy gondolja, ő másként szeretne volna, másnak akarta volna látni a jelent vagy a jövőt. Mert kedves Testvéreim, egy dolgot látni kell, amit Pál odatesz, mintegy kiegészítésképpen ennek a mondatnak, és óriási hangsúlyt kell, hogy kapjon: „azoknak, akiket elhatározása szerint elhívott”. Kedves Testvéreim! Nem feltétlenül a mi elhatározásunk volt az, hogy keresztyénné lettünk. Nem feltétlenül tőlünk függött az, hogy itt akarunk ülni, ezekben a padokban. Volt egyszer szüleink elhatározása, akik megkereszteltettek minket, azoké a szülőké, nagyszülőké, azoké a még régóta sírban nyugvó embereké, akik bizonyosságot tettek a hitükről, akik neveltek minket hívó emberré, de mindennek fölött azé az Istené, aki megmutatkozott nekünk életünk során, aki kiválasztott, elhívott, megigazított minket. Aki felkészített, és felkészít most is minket arra, hogy a holnap és holnapután minden előttünk levő percét ne csak elviselni tudjuk, ne csak belenyugodva elszervezni, hanem a Krisztusért végzett munka örömeért, örömmel tudjuk végigcsinálni. Egyikünk sem tudja, mi lesz vele holnap vagy holnapután. Mindannyian annyit tudunk, hogy az itt és mostban Isten elhívottai vagyunk. És ha most – ebben a pillanatban – kellene visszaadni lelkünket a mi Teremtőnek, akkor is tudnunk kellene úgy befejezni, hogy jól döntött az Isten. Hogy belenyugodjunk, hogy elfogadjuk, nem azért, mert talán mi ne látnánk egy másik lehetőséget, hanem azért, mert aki bölcsőbb, aki okosabb, aki tovább lát nálunk, aki nem években, évtizedekben, de évezredekben és évmilliókban gondolkodik, az igenis újabb feladatot helyezett elénk. Kedves Testvéreim, én úgy gondolom, hogy bármilyen megpróbáltatás éri is az embert, a Heidelbergi Kátét elő kell vennie, ha igaz református, és a Bibliát, ha igaz keresztyén. S ez a kettő igenis megmutatja, hogy mihez, milyen módon kell hozzáállnunk, és hogyan kell folytatni a Krisztus ügyének szolgálatát. Mert a mi feladatunk, mint Isten kiválasztottai, mint Isten elhívottai, az, hogy Róla beszélünk. Róla beszéltünk jó, rosszul a múltban, Róla fognak ma is beszélni tetteink, és nekünk jól kell holnap is felmutatni Őt a világban, mert mindaddig megpróbáltatások állnak előttünk, amíg meg nem tanuljuk a leckét, amíg nem a Krisztust hirdetjük, hanem saját akartunkat, amíg fel nem készülünk arra, hogy eltétessen számunkra az életnek koronája. Mert higgyétek el Testvéreim, ebben az életben bármit szerzünk is meg, bármit is érünk el, és bármennyire is úgy gondoljuk, hogy mi szeretnénk gyermekeinknek, unokáinknak adni valamit, tulajdonképpen ők mindent az Istentől kapnak: minket is, egymást is, az eljövendőt is. Mi urai csak a döntéseinknek vagyunk, annak a döntésnek elsősorban, hogy holnap is a Krisztus, az Isten útját kell választani, elfogadni, jót vagy rosszat hoz egyaránt. Miért? Válaszol a Káté, válaszol a Biblia: „Mert mind életünkben, mind halálunkban nem a magunké, hanem a mi hűséges Megváltónknak, a Jézus Krisztusnak tulajdonai vagyunk.”. Ámen.

Mennyei Édes Atyánk! Köszönjük Néked azt, hogy Te erőt adsz nekünk az erőtelenségben, hogy Te megmutatod az értelmét annak, amit mi emberi ésszel fel nem foghatunk, s újra meg újra atyai szeretettel ölelsz Magadhoz. Mindenség Istene taníts minket, hogy eztán is járassunk utaidon, hogy bízassunk a Te szeretettedben, s hogy hittel vallhassuk azt, amit eddig is megtapasztaltunk, megéltünk, hogy a Te Igéd igazság, és amit Te elkészítettél gyermekeidnek, azt át is adod. Ó Urunk, mi hűséggel és szeretettel kívánjuk átvenni Tőled a jövőt, s nem ígérjük, de tenni próbáljuk azt, hogy a Te Szent Fiad nevéhez hűségesek maradjunk. Mindenség Istene, add hát nekünk, hogy ne csak a Te szent hajlékodban, de az élet minden területén hűséges munkásaid legyünk, akik tudnak előbb szeretni, előbb cselekedni, akik tudnak együtt érezni és együtt dolgozni. Akik elfogadják a másik embert, s emberrel harcuk nincs, csak a bűnnel, hiszen a bűnt a Te segítségeddel, s általad lehet csak legyőzni. Mindenség Istene segíts, hogy mi, akiket elhívtál, akiket elkészítettél e munkára, tudjunk megfelelni a Te elvárásaidnak, s hogy egymásban mindenkoron a testvért, a segítőt, a felebarátot lássuk. Ó Urunk, vigyázz azokra a Testvéreinkre, akik most nincsenek közöttünk, akiket munkájuk, kötelességük, betegségük vagy bármi más elszórtott közülünk. Adj gyógyulást betegjeinknek, akik szívükben háborúságot hordoznak, békességgel elégítsd meg őket. S minden Testvérünknek adj áldást a mában, a holnapban is. Mindenható Atyánk, mi mindezt nem önmagunkért kérjük, hanem a Te szeretett Fiadért, a mi Megváltó Krisztusunkért, aki így tanított minket imádkozni:

Mi Atyánk, aki a mennyekben vagy! Szenteltessék meg a Te neved. Jöjjön el a Te országod. Legyen meg a Te akaratod, amint a mennyben, úgy a földön is. A mi mindennapi kenyerünket add meg nekünk ma. És bocsásd meg a mi vétkeinket, miképpen mi is megbocsátunk az ellenünk vétkezőknek. És ne vigy minket kísértésbe, de szabadíts meg a gonosztól. Mert Tiéd az ország, a hatalom és a dicsőség, mindörökké. Ámen.

Az Istennek békessége, amely minden emberi értelmet felülhalad, meg fogja őrizni a ti szíveiteket és gondolataitokat az Úr Jézus Krisztusban. Ámen.

